

[Anne Grete Holmsgård]

betyder for mig at se, at man siger: her er pengene, nu har vi ikke mere at gøre med det, I må selv ordne problemerne. Hvis det går dårligt med den kollektive trafik, er det jeres ansvar, så er det ikke vores ansvar.

I virkeligheden er det jo det, det dækker over. Man ønsker at fralægge sig ansvaret for de problemer, som den type rammestyrt, man ønsker for at skære ned, egentlig skaber. Man ønsker at lægge slagsmålet ud i kommunerne, ud i § 2-virksomhederne, ud i de enkelte institutioner og holde sig selv på afstand, også fordi det er lettere, for så behøver man ikke hele tiden at lave lovændringer herinde, og det har jo vist sig, at det er besværligt. Det er besværligt for denne regering, som det var det for den tidligere. Først forsøger man med nogle cirkulærer, og når den ikke går f.eks. på det sociale system, må ankesystemet omgøre det. Så skal man gennem lovmøllen en gang til, og det gør det besværligt. Det her er meget lettere, men i realiteten handler det om, at man økonomisk strammer skruen på de områder, som man faktisk allerede har strammet den på i løbet af det sidste år.

Og hvem er det så, det rammer? Det er marginalgrupperne, men marginalgrupperne er også en stigende del af befolkningen. De er stadig væk et mindretal, og derfor går det relativt let for regeringen. Dens egne kernevælgere og mange af dens bevægelige sympatisører og mange af socialdemokraterne på det menige plan såmænd også synes, at det går ikke helt så galt, fordi lige aktuelt er det ikke dem, der bliver ramt af det. Men det er der faktisk en hel række mennesker der gør.

Egentlig vil jeg gerne have en uddybning fra finansministeren af, hvad det betyder konkret, når man vil indføre bloktilskudsordninger til afløsning af procentrefusionsordningerne. Et typisk procentrefusionsområde er det sociale system, bistandssystemet. Hvordan vil man indføre bloktilskud på det? Vil man sige, at nu har man en bestemt pulje for bistandsmodtagere og fastlåser bevillingerne her, og så må de selv om, hvordan de vil styre det?

Vi ved, hvad det har betydet på biblioteksområdet, for dér er det jo allerede blevet gennemført. Det har betydet dårligere udbygning af bibliotekerne ude i de små samfund, og det har betydet kortere åbningstider. Selv om venstres ordfører heroppe står og siger:

vi ønsker fleksible åbningstider, og vi ønsker, at institutionerne skal være åbne, når brugerne har brug for dem, har det faktisk betydet nøjagtig det modsatte på det område, hvor man faktisk er gået over fra procentrefusionsordning til bloktilskudsordning.

Hvad betyder det på de andre områder, på daginstitutionsområdet, på arbejdsløhedsområdet? Har man tænkt sig at lave bloktilskud på arbejdsløhedsområdet? Hvordan vil man gennemføre det, og hvordan vil man administrere det?

Ud over det siger regeringen i redegørelsen, at det skal være efterspørgslen, der i højere grad styrer udbuddet. Det er jo sådan nogle gode gammeldags liberalistiske norder, som man også stadig væk håber kan komme til at gælde i det private erhvervsliv, selv om det snart er adskillige år siden, det overhovedet har været gældende.

Men hvad betyder det faktisk? Hvad betyder det for eksempel på et område som kulturområdet, når man samtidig siger, at der ikke er råd til at udvide den offentlige sektor, men at den derimod skal indskrænkes? Betyder det, at man inden for de budgetter, man har på kulturområdet i øjeblikket, vil give større bevillinger til de kulturudbud, som der er stor efterspørgsel efter, og som selvfølgelig skal have nogle bevillinger, på bekostning af de områder, som der måske ikke er så stor efterspørgsel efter, men som ikke desto mindre er vigtige: opsøgende teater, forskellige former for eksperimentalteater, børneteater og alle de små kulturområder, som i virkeligheden er fantastisk vigtige for dynamikken og udviklingen på kulturområdet? Er det dem, man har tænkt sig at tage kvælergreb på, eller hvad mener man rent faktisk med det?

Som det tredje under decentralisering mener regeringen, at midlerne i større udstrækning skal gives til brugerne direkte end til institutionerne. Det er også uigennemskueligt, hvad der står. Der er ikke i redegørelsen et eneste konkret eksempel, men det har hr. Fogh Rasmussen bl.a. givet os gennem dagspressen, og det kommer ikke så forfærdelig meget bag på os. Det handler om socialforskningsinstituttet. Her siger man, at i stedet for at yde midlerne direkte til socialforskningsinstituttet skal man yde dem til brugerne, og så er det, man spørger sig selv: Hvem er det, regeringen tænker på, der er brugere af soci-